

GAYLE FORMAN

Kai
išėjo

Alma littera

2-oji bestselerio Jei pasilikčiau knyga

PIRMAS SKYRIUS

Kas rytą pabudęs tariau sau: „Tai tik viena diena, tik dvidešimt keturios valandos, kurias reikia išgyventi.“ Nebeatsimenu, kada tiksliai pradėjau save šitaip drąsinti, nebeatsimenu kodėl. Skamba lyg kokia dvylikos žingsnių mantra, nors nesu joks Anoniminis Kas Nors, bet paskaitęs, kokį mėšlą apie mane rašo, pamanytum, jog turėčiau būti. Daugybė žmonių turbūt inkstą parduotų už tai, kad galėtų patirti nors dalelytę to gyvenimo, kokį gyvenu. Ir vis dėlto turiu sau priminti apie dienos laikinumą, tikinti save, kad išgyvenau vakar, išgyvensiu ir šiandien.

Šį rytą, kaip visada mintyse save paraginęs, pažvelgiu į minimalistinį elektroninį laikrodį ant viešbučio staliuko prie lovos. Rodo 11.47, kaip man – beprotiškai anksti. Bet jau du kartus žadindami skambino iš registratūros, o tada mandagiai, bet atkakliai apsireiškė mūsų vadybininkas Aldusas. Galbūt tai tėra viena trumpa diena, bet ji visko prikimšta.

Turiu važiuoti į studiją įrašyti kelių paskutinių gitaros takelių internetinei naujausio mūsų albumo pirmojo singlo versijai. Kvailystė. Ta pati daina, nauja gitaros partija, keli vokaliniai efektai ir – papildomas pinigas. „Šiais laikais iš kiekvieno cento reikia bandyti išmelžti dole-ri“, – mums visada mielai priminama įrašų studijoje.

Po darbo studijoje pietauju su reportere iš *Shuffle*. Mano gyvenimą tarsi knygų atramėlės iš abiejų pusių laiko du dalykai: muzikos kūrimas (dievinu) ir kalbėjimas apie muzikos kūrimą (negaliu pakęsti). Bet tai dvi tos pačios monetos pusės. Aldusui paskambinus antrą kartą, pagaliau nuspiriu antklodę ir staliuko stalčiuje sugraibau indelį tablečių. Jos nuo nervų, turiu jų išgerti, kai jaučiuosi įsitempęs.

Dabar beveik visą laiką jaučiuosi įsitempęs. Prie tokios būsenos jau pripratau. Bet nuo tada, kai trimis koncertais pradėjome gastroles *Madison Square Garden*,

jaučiu ir dar kai ką. Lyg mane tuoj įsiurbis kažkas galin-
gas ir skausmingas. Įsūkuriuos.

„Ar apskritai yra toks žodis?“ – klausiu savęs. „Kal-
biesi pats su savim, tai koks, po velnių, skirtumas?“ – at-
sakau ir nugurkiu porą tablečių.

Užsitempiu trumpikes ir pėdinu prie kambario durų,
o už jų manęs jau laukia kava. Matyt, paliko viešbučio
darbuotojas, kuriam buvo prisakyta man netrukdyti.

Išgeriu kavą, apsirengiu, nusileidžiu personalo liftu
ir išeinu pro tarnybinį išėjimą – klientų aptarnavimo
vadybininkas mielai įteikė man raktus, kad vestibulyje
išvengčiau išprotėjusių gerbėjų parado. Lauke ant šali-
gatvio mane pasitinka garuojantis Niujorko oras. Jis šiek
tiek slegia, bet man patinka, kad čia drėgna. Primena
Oregoną, kur amžinai lyja ir net karščiausią vasaros die-
ną virš galvos kabančių prisirpusių baltų debesų šešėliai
primena, kad šis vasaros karštis tik laikinas, ir lietus vi-
sada tyko už kampo.

Los Andžele, kur dabar gyvenu, beveik nelyja. Ir
karštis niekada neatslūgsta. Bet jis sausas. Žmonės šituo
sausringumu teisina besaikį karštą miesto smogą: „Tegu
šiandien ir keturiasdešimt laipsnių, – giriasi jie, – bet
karštis bent jau sausas.“

Niujorko karštis drėgnas; kai perėjęs dešimt kvartalų
pagaliau pasiekiu studiją negyvenamame Vakarų Pen-

kiasdešimtosios gatvės rajone, mano plaukai po kepure jau drėgni. Iš kišenės išsitraukiu cigaretę, virpančia ranka prisidegu. Jau kokius metus mane kamuoja nestiprus drebulys. Po daugybės tyrimų gydytojai pripažino, kad tai viso labo nervai, ir pasiūlė išbandyti jogą.

Aldusas jau laukia prie studijos po stogeliu. Jis pažvelgia į mane, į cigaretę, vėl į mane. Iš jo tiriančio žvilgsnio matau, kad bando nuspręsti, ar vaidinti Gerąjį, ar Blogąjį farą. Turbūt atrodau visiškai šūdinai, nes nutaria pabūti Geruoju.

– Labas rytas, saulele, – linksmi pasisveikina.

– A ne? Kuo rytas apskritai labas? – pabandau pažuokauti.

– Šiaip jau popietė. Vėluojam.

Užgesinu cigaretę. Aldusas keistai švelniai man ant peties uždeda savo didžiulę leteną.

– Mums tereikia vieno gitaros takelio dainai „Sugar“ – naujo skambesio, kad gerbėjai vėl bėgtų pirkti, – nusijuokia jis ir papurto galvą, lyg stebėdamasis, kuo tapo šitas verslas. – Paskui pietauji su *Shuffle*, apie penktą projekto „Fashion Rocks“ fotosesija su visa grupe „Times“ numeriui, tada išlenksim po stiklą su įrašų studijos žmonėmis dėl finansų ir aš nešdinsiuos į oro uostą. Rytoj turėsi trumpai susitikti su viešųjų ryšių ir

reklamos žmonėmis. Tiesiog šypsokis ir daug nešnekėk. Po to galėsi vienišauti iki Londono.

„Vienišauti? Užuot susitikęs ir jaukiai sėdėjęs su šeima?“ – tariu. Deja, tik pats sau. Atrodo, pastaruoju metu dažniausiai kalbuosi su savimi. Turint omeny, kas darosi mano galvoje, gal taip ir geriau.

Tačiau šįkart tikrai būsiu vienas. Aldusas ir kiti grupės nariai šįvakar išskrenda į Angliją. Turėjau skristi su jais, bet tada suvokiau, kad šiandien – penktadienis, trylikta, ir nusprendžiau – nė už ką! Jau ir taip dėl šių gastrolių dedu į kelnes, todėl neketinu prisišaukti nelaimės išskrisdamas oficialią nesėkmių dieną. Todėl paprašiau Alduso, kad nupirktų bilietą skristi rytojaus reisui. Prieš pradėdami Europos turą, Londone filmuosim klipą ir turėsime kalbėtis su krūva žurnalistų, tad nieko nepraleisiu, išskyrus susitikimą su vaizdo režisieriumi. Nematau reikalo klausytis jo meninių vizijų. Kai filmuosim, tiesiog darysiu, ką lieps.

Nuseku paskui Aldusą į studiją ir einu į garsui nepralaidų kambarį, kuriame tik aš ir eilė gitarų. Už stiklo sėdi mūsų prodiuseris Stimas ir garso inžinieriai. Aldusas prisėda prie jų.

– Gerai, Adamai, – taria Stimas. – Reikia dar vieno takelio perėjimui ir priedainiui. Kad tikrai užkabintų ir vežtų. Vėliau pareguliuosim vokalą.

– Užkabintų. Vežtų. Supratau.

Užsidedu ausines ir paimu gitarą – reikia ją suderinti ir apšilti. Stengiuosi negalvoti, kad, nepaisant Alduso prieš kelias minutes pasakytų žodžių, aš *jau* jaučiuosi visiškai vienas. Vienui vienas garsui nepralaidžiame kambaryje. „Neimk į galvą, – sakau sau. – Visose technologiškai pažangiose studijose taip įrašinėjama.“ Bėda ta, kad lygiai taip pat jaučiausi ir *Garden* prieš kelias dienas. Ant scenos priešais aštuoniolika tūkstančių gerbėjų, su žmonėmis, kuriuos kadaise laikiau savo šeima, jaučiausi toks visiškai vienas, kaip ir šioje studijoje.

Vis dėlto būna ir blogiau. Pradedu groti, pirštai ima lakstyti stygomis, pakylu nuo kėdės ir braukau, tampau stygas, kol gitara ima žviogti taip, kaip noriu. Arba beveik taip, kaip noriu. Gitaros šitam kambarį turbūt vertos maždaug šimto tūkstančių, bet nė viena neskamba taip gerai, kaip mano senoji „Les Paul Junior“ – gitara, kurią turėjau visą amžinybę, kuria įgrojau pirmuosius mūsų albumus, kurią kvailumo ar sužvaigždėjimo akimirką leidau parduoti labdaros aukcione. Nauji, blizgantys ir brangūs pakaitalai niekada taip neskambėjo, ir į rankas paėmus buvo anaiptol ne tas pats. Vis dėlto, užgrojęs visu garsu, sugebu trumpam užsimiršti.

Bet viskas tuoj pat baigiasi; Stimas ir inžinieriai man spaudžia ranką, linki sėkmės gastrolėse, Aldusas išlydi

pro duris, įsėdame į linkolną ir nurūkstame Devintuoju aveniu į SoHo esantį viešbutį, kurio restoranas, mūsų įrašų bendrovės reklamos agentų manymu, labai tinka surengti interviu. Gal jie tikisi, kad sėdėdamas prabangioje viešojo vietoje nepradėsiu *varyti* ant viso pasaulio? Pamenu laikus, kai interviu iš mūsų imdavo mėgėjiškus laikraštukus leidžiantys melomanai, jie būdavo mūsų gerbėjai ir norėdavo pasišnekėti apie roką – apie *muziką* – ir pabendrauti su mumis visais. Dažniausiai tai virsdavo normalia diskusija, kai visi vienas per kitą šaukia, ką mano. Tada neateidavo į galvą, kad reikia atsargiai rinkti žodžius. O dabar žurnalistai mane ir grupę tardo atskirai – lyg farai, laikantys mus gretimose kamerose ir laukiantys, kol vieni kitus išduosim.

Prieš einant vidun man reikia parūkyti, taigi mudu su Aldusu stovim akinančioje vidurdienio saulėje prie viešbučio, o aplink renkasi minia ir dedasi, kad į mane nespokso. Tai ir yra skirtumas tarp Niujorko ir likusio pasaulio. Žmonės čia tokie pat išprotėję dėl garsenybių kaip ir visur kitur, tačiau niujorkiečiai – ar bent jau tie, kurie jaučiasi viską išmanantys ir trinasi aplink populiarias SoHo vietas kaip ši, – net spoksodami pro tris šimtus dolerių kainuojančius tamsius akinius apsimeta, kad jiems nuspjaut. O kai ne vietiniai sulaužo šią nerąšytą taisyklę ir pripuola autografo, kaip ką tik padarė dvi

merginos, vilkinčios nertiniais su Mičigano universiteto emblema, netoliese stovinčių snobų trijulė nepaprastai pasipiktina – dėbteli į merginas, pavarto akis ir užjaučiamai žiūri mano pusėn. Lyg bėda yra *merginos*.

– Tau reikia geresnės maskuotės, Laukini, – taria Aldusas, kai merginos nueina krykštaudamos iš džiaugsmo.

Jam vieninteliame vis dar leidžiama mane taip vadinti. Anksčiau tai buvo paprasta pavardė, kilusi iš mano pavardės Vaildas*. Bet vieną kartą šiek tiek apgrioviau viešbučio kambarį, ir „Laukinis“ tapo mano nuolatinė pravarde bulvarinėje spaudoje.

Tada lyg tyčia išdygsta fotografas. Be jų prie prabangaus viešbučio neišstovėsi ilgiau nei tris minutes.

– Adamai! Brin viduje?

Nuotrauka su Brin verta keturis kartus daugiau nei mano vieno. Tačiau po pirmos blykstės Aldusas viena ranka staigiai uždengia to tipo objektyvą, o kita – mano veidą.

Stumdamas mane vidun trumpai mane apšviečia:

– Reporterė vardu Vanesa Legrandė. Ne iš tų žilstančių senmergių, kurių nekenti. Jauna. Už tave ne jaunesnė, bet, manau, dvidešimties su trupučiu. Rašė į kažkokį tinklaraštį, paskui ją pačiupo *Shuffle*.

* Angl. *wilde* – laukinis.

– Kurį tinklaraštį? – pertraukiu. Jeigu Aldusas leidžiasi į kalbas apie reporterius, vadinasi, yra priežastis.

– Nesu tikras. Gal *Gabber*.

– O, Alai, tai šūdinas gandų portalas.

– Užtat *Shuffle* ne gandų portalas. Be to, čia pagrindinis straipsnis.

– Gerai. Tebūnie, – tariau, įeidamas į restoraną.

Viduje – žemi staliukai iš plieno ir stiklo bei odiniai minkštasuoliai, kaip daugybėje kitų vietų, kuriose teko lankytis. Šitie restoranai apie save labai gerai mano, o iš tikrųjų tėra gerokai brangesni ir perdėm stilingi Makdonaldo variantai.

– Ten, prie kampinio staliuko, blondinė dažytom suuogom, – rodo Aldusas. – Tikras saldainiukas. Nesakau, kad tau tokių saldainiukų trūksta. Šūdas, neprasitark Brin, kad taip sakiau. Gerai, tiek to. Būsiu prie baro.

Aldusas pasiliks per interviu? Tai reklamos agento darbas, bet aš atsisakiau būti visur jų sekiojamas. Turbūt tikrai atrodau visai išsiderinęs.

– Gal tu mano auklė? – klausiu.

– Ne. Tiesiog nusprendžiau, kad atsarga gėdos nedaro.

Vanessa Legrandė miela. Nors gal tinkamesnis apibūdinimas būtų „karšta“. Nesvarbu. Iš to, kaip laižosi lūpas ir atmeta plaukus, matosi, kad pati puikiai žino, ir tai sugadina visą įspūdį. Riešu raitosi gyvatės tatuiruotė,

ir galiu lažintis iš mūsų platininio albumo, kad turi ir kekšės ženklą.* Kaip netikėta – kai pasilenkia iš krepšio išsitraukti diktofono, iš džinsų žemu liemeniu išlenda strėlytė, rodanti žemyn. *Klasiška*.

– Sveikas, Adamai, – pasisveikina Vanesa familiariai, lyg būtume seni bičiuliai. – Iš karto noriu pasakyti, aš didžiulė jūsų gerbėja. „Atsitiktinė auka“ man padėjo išgyventi bjaurias skyrybas paskutiniaisiais metais universitete. Taigi, dėkoju, – taria ir nusišypso.

– Mm, nēr už ką.

– Dabar norėčiau už tai atsilyginti ir parašyti visų laikų geriausią apybraižą apie „Krintančią žvaigždę“. Tai gal griebiam jautį už kiaušių?

Griebiam jautį už kiaušių? Ar žmonės bent supranta, koks mėšlas jiems kartais pasipila iš burnos? Gal Vanesa stengiasi atrodyti drąsi ir šauni, gal bando mane palenkti nuoširdumu ir atvirumu, bet, kad ir ką ji čia daro, manęs tai neveikia.

– Gerai, – tepasakau.

Ateina padavėjas. Vanesa užsisako salotų; aš paprašau alaus. Vanesa perverčia užrašų knygelę odiniais viršeliais.

– Kaip suprantu, turėtume kalbėtis apie „BloodSuckerSunshine“... – pradeda.

* Tatuiruotė nugaros apačioje.